

[Henry Christensen.]

Det er derfor nødvendigt at knytte nogle betragtninger til den diskussion, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen jo genoplivede noget af i sine bemærkninger før.

Venstre noterer selvfølgelig med tilfredshed, at resultatet dog trods alle de forskellige forsøg på det modsatte er blevet, at regeringen har vedstået den aftalte skatte-reform, både hvad angår afviklingen af ejendomsbeskatningen på landbrugsjord, de forbedrede skatteregler for opsparing og ændringen af indkomstskattesystemet, for hvilket sidstes vedkommende vi især bør notere forhøjelsen af proportionalsskattegrænsen fra 18.000 kr. til 22.000 kr. for forsørgere.

Men inden vi nåede så langt, havde der mange steder bredt sig et forstemmende indtryk af den måde, hvorpå man har imødegået den aftale, vi traf i forbindelse med forliget. Der gik jo ikke mange dage, efter at forliget var sluttet, før det store regeringsparti socialdemokratiets ærede skattelovsordfører, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, begyndte at undsige denne del af forliget, og mange også på regeringsbænkene var efterhånden parat til at følge den samme besynderlige agitation op. Ganske vist læser jeg i disse dage i radikale blade, at man især kan takke den kolossale fasthed i det radikale venstre for, at det store regeringsparti dog til slut bekvemmede sig til at respektere indgåede aftaler. Jeg ved selvfølgelig ikke, hvordan de to regeringspartier har haft det indbyrdes i så henseende, men jeg ved dog, at f. eks. den radikale højtærede økonomiminister hr. Kjeld Philip ved mange lejligheder har ført akkurat den samme agitation, som mange af socialdemokraterne har ført. Det er næsten, som om man med denne argumentationsform har villet så mistillid til selve indgåelsen af dette forlig. Når oppositionspartierne har måttet stå fast på, at forliget måtte gennemføres i begge sine to halvdele, var det ikke bare et spørgsmål om, hvordan dette års skattepolitik skulle være, men så var det, fordi den agitation, der var blevet ført fra regeringens side, var sådan, at det var nødvendigt at indtage dette standpunkt for at undgå, at der mange steder i befolkningen skulle skabes et indtryk af, at politiske aftaler ikke var noget, man skulle regne med. Regeringens egen

agitation har om ikke andet så nødvendiggjort, at vi måtte understrege, at politiske aftaler selvfølgelig skulle respekteres.

Men — henviser den højtærede statsminister til — der var jo da også til forliget knyttet en aftale om, at de fire partier inden den endelige udarbejdelse af udskrivningslovforslaget i år skulle optage en forhandling om bedømmelsen af den økonomiske situation, herunder udsigterne for valutastillingen, beskæftigelsen samt indkomst- og prisudviklingen. Ja, det var der, men hvad måtte og kunne meningen hermed være? Regeringen kunne vel i værste fald komme og argumentere på det grundlag, at den økonomiske situation nødvendiggjorde, at man også i år måtte beholde både omsætningsafgiften og de høje indkomstskatter for at begrænse købekraften — jeg understreger: for at begrænse købekraften — på samme måde som sidste år, men det er ret beset ikke det, regeringen er kommet og har sagt. Hvad er det, den er kommet og har sagt? Det er noget helt andet, nemlig at man vil beholde omsætningsafgiften oven på de høje skatter for at bruge, for at anvende bogstavelig talt alle pengene, ikke for at begrænse købekraften, og det — det tror jeg at kunne sige — står der bestemt intet som helst om i forliget. Sidste år ville regeringen altså have omsen for at begrænse købekraften. I år vil regeringen have omsen og de høje skatter for at bruge alle pengene, og dette sidste går endda under navn af en særlig forsvarlig økonomisk politik.

At jeg har ret i denne betragtning fremgår af, at regeringen nu selv budgetterer omsen og de almindelige skattestigninger til ca. 1.400 mill. kr., og at regeringen nu vil forhøje statens udgifter med 1.500-1.600 mill. kr. på akkurat samme tid, som der tales om mådehold og forbrugsbegrænsning til alle andre, borgere og institutioner, her i samfundet. Alligevel har man altså fået skabt den agitation mange steder, at det ikke er de voldsomme udgiftsstigninger, men hvad man kalder skattelettelsen, der er en særlig uforsvarlig samfundsøkonomisk politik. Det er, som om man har været ekspert i at bruge den moderne propagandametode, hvorved man gennem den hyppige rygmarvspåvirkning lammer den normale tænkeevne. For lad også det stå klart, at det, som statsministeren stadig kalder en skatte-